

tage sig for hver ny Rejse overfor hver Raahytsdrenge, maa det blot for Smaaafartens Bedkommende endda blive nogle Skillingen imellem Aar og Dag. Noget Eignende er Tilfældet somme Steder i Provindserne, og til at fastholde denne Orden eller Orden, hvad man vil kalde det, finder Flertallet ingen Anledning, hvorfor det foreslaas, at denne Sag ordnes paa den af Flertallet i § 3 foreslaaede Maade, idet man som sagt er villig til at overlade til Indenrigsministeren selv at fastsætte Betaling, da man er forvisset om, at den saa ikke vil blive sat høiere, end Erfaringen viser, at man kan faa disse Smaabøger for. Jeg er tilbøielig til at tro, at det erede Mindretal er enigt med Flertallet i de 3 af mig nu omhandlede Paragrafer, og at Mindretallet vil anse disse Paragrafer for at være Forbedringer, ligeoverfor hvad der i Lovforslaget er bestemt. I § 4 komme vi til et af de Spørgsmaal, hvor Mindretallet og Flertallet adskille sig mere væsentligt fra hinanden. Flertallet har i de to første Linier af § 4 foreslaaet, at den hidtil bestaaende Forpligtelse til at oprette skriftlig Forhyringskontrakt skal hæves. Mindretallet har vel ikke kunnet gaa ind derpaa; men det har dog erkjendt, at de Bestemmelser, som Lovforslaget foreslaar, ere alfor indskrænkende, og det er derfor villigt til at udvide dem saaledes, at Farten paa en Del af Østersøen saavel som i Kattegattet bliver fritagen for Bestemmelserne med Hensyn til Forpligtelsen til at oprette Forhyringskontrakter. Begrundelsen af det Forslag i § 4 fra Flertallets Side, som jeg her har nævnt, er nærmere udviklet i Betænkningen. Man har fremhævet, at den skriftlige Forhyringskontrakt væsentlig kun er en Om- og Afkrivning af de bestaaende Lovbestemmelser, og navnlig da af Bestemmelserne i Loven af 23de Februar 1866; og at det med Hensyn til de enkelte Bestemmelser, hvorom det overhovedet er tilladt at indgaa Kontrakt, og som ikke ere en ligefrem Følge af Sættene eller Soret, vil være overordentlig let at anbringe en Bemærkning i en dertil indrettet Rubrik paa Skibsmandslisten, paa Følleslisten, saa at den almindelige Forhyringskontrakt maa betragtes som et unødvendigt Af-

stykke, uagtet det koster Tid og Umage og ikke ringe Beføstning at oprette det. Man kan iøvrigt henvise til, at i Norge, hvor Søfarten er af langt betydeligere Omfang end her, forlanger det Offentlige ikke Noget med Hensyn til Forhyringskontrakternes Forevisning, og i Hertugdømmerne Slesvig og Holsten har der fra 1838, indtil vi skiltes fra dem, ikke bestaaet nogen Forpligtelse til at oprette skriftlige Forhyringskontrakter, uagtet f. Ex. Farten fra Flensborg, Aabenraa og enkelte andre Steder i Hertugdømmerne var af ligesaa betydelig Betskaffenhed, om ikke af saa stort et Omfang som Farten fra København. Har det altsaa kunnet gaa fra 1838 til 1864, uden at nogen som helst Ulempe deraf er bleven paavist og omhandlet for Hertugdømmernes Bedkommende under den danske Regjering, kan det gaa i Lande, der have langt større Skibsflåde end vi, skulde man ogsaa mene, at det kunde gaa her. Som sagt disse Henvisninger kunde styrke Sagen; men ser man Sagen nærmere, som vi have fremstillet den i Betænkningen, maa Sagens egen Natur taler for vor Opfattelse. At et Skib for at hente Kul i Newcastle, og som kommer tilbage om 3 eller 4 Uger, skal have det hele Apparat i Gang, som jeg nævnte i Begyndelsen af mit Foredrag, tror jeg, at Enhver vil have en Følelse af ikke kan være nødvendigt. Mindretallet er, som jeg nævnte, her kommet Flertallet noget imøde, men vi ere strandede ved Linien Lindsnes-Dæsel og Calmar-Rügenvalde. Det er en Udvidelse af Lovens Bestemmelse, som Flertallet ikke har kunnet finde sig tilfredsstillet med. Naar denne Forpligtelse med Hensyn til Oprettelsen af Forhyringskontrakter hæves, har man troet at maatte have en høiagtig Bestemmelse med Hensyn til Skibsmandslisten og navnlig, at der skal indføres i Loven, at Mandstabet i det Hele skal underskrive denne Liste — det har hidtil ikke været befaleet her, men har været brugt i Hertugdømmerne — som et Slags Erstatning for Ophevelsen af den omtalte Forpligtelse. Man vil se, at det sidste Punktum af § 4 gaar ud paa at værne den menige Sømand imod, at der paa Hoveddokumentet, det almindelige